

O credință activă

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 2:14-26; Romani 3:27,28; Tit 2:14; 2 Corinteni 4:2; Romani 4:1-5; Iosua 2:1-21.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” (Iacov 2:26)

Era un medic de succes și prezbiter într-o biserică mare, de câteva sute de membri. Era un susținător important al marilor proiecte ale bisericii și generozitatea lui îi inspira și pe ceilalți să fie mai darnici. Era totodată un mare predicator. Îi ținea locul pastorului când acesta era plecat și toți apreciau predicile sale profunde, sincere și spirituale.

Însă, într-o zi, a ieșit la iveală adevărul. Medicul nu lipsise de la biserică Sabatul anterior din cauză că ar fi fost plecat în concediu, cum crezuseră mulți. Nu, ci a fost găsit mort în casa lui de pe litoral din cauza unei supradoze de droguri.

Mai rea a fost descoperirea șocantă că în dormitorul său au fost găsite zeci de casete video și reviste pornografice. Biserica a fost devastată de această veste și îndeosebi tinerii care priviseră la el ca la un om-model. Da, noi trebuie să lăsăm judecata în mâna lui Dumnezeu, dar faptele acestui medic pun totuși sub semnul întrebării realitatea credinței lui.

Care este așadar ideea? Da, suntem mântuiți prin credință, dar, în viața creștină, nu putem separa credința de fapte. Acesta este adevărul crucial transmis de epistola lui Iacov.

1. Citește Iacov 2:14. Cum înțelegem acest verset, în contextul învățaturii despre mântuirea numai prin credință? Vezi și Iacov 2:15-17. Compară cu Romani 3:27,28; Efeseni 2:8,9.

Credință fără fapte. Iacov ne oferă un exemplu sugestiv pentru acest tip de credință falsă (Iacov 2:15,16). După cum am văzut deja, în epistola lui, ascultarea este relațională. Așadar, cum se raportează un creștin față de o soră sau un frate de credință care este în nevoie? Cuvintele nu sunt suficiente. Nu le putem spune: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă”, când Dumnezeu ne-a pus la dispoziție mijloacele pentru a-i ajuta!

Este drept că nevoile nu se sfârșesc niciodată și că nu le putem împlini pe toate. Există totuși un principiu numit „Ajută un om”. Noi suntem mâinile și picioarele Domnului Isus și îi putem ajuta pe oameni câte unul, pe rând. De altfel, Însuși Isus a lucrat așa. În Marcu 5:22-34, un bărbat l-a cerut ajutor pentru fiica lui muribundă. Domnul pornește imediat spre casa acestuia, dar, pe drum, o femeie s-a apropiat de El, s-a atins de haina Lui și s-a vindecat. El ar fi putut să treacă înainte fără să facă public gestul, dar știa că ea avea nevoie și de vindecare spirituală. Așa că s-a oprit și și-a luat timp să o învețe să fie o martoră a Sa, să ofere din ceea ce a primit. Abia apoi a rostit cuvintele regăsite și în Iacov 2:16: „Du-te în pace” (Marcu 5:34), doar că, în acest caz, sunt pline de conținut, nu niște vorbe goale!

Dacă identificăm o nevoie și nu facem nimic ca să o împlinim, pierdem ocazia de a ne exercita credința. Credința noastră devine mai slabă și ajunge inertă. Deoarece credința fără fapte moare. Iacov este chiar mai categoric: credința fără fapte este moartă deja! Pentru că, dacă ar fi vie, ar exista fapte. Dar, dacă nu este însoțită de fapte, la ce mai este bună? La finalul versetului 14, el pune o întrebare despre această credință fără fapte și fără valoare, o întrebare care sună mai tranșant în limba greacă: „Credința *aceasta* nu îl poate mântui, nu-i așa?”. Răspunsul așteptat este în mod clar „Nu!”.

Cum ne putem deprinde să ne exprimăm mai bine credința prin fapte, ferindu-ne totodată de amăgirea că faptele ne-ar putea mântui?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că faptele bune sunt rodul natural al credinței autentice, să facă distincția între convingere și credință și să înțeleagă că faptele și credința formează un tot inseparabil la fel ca trupul și duhul omului.

La nivelul sentimentelor: Să simtă asigurarea pe care o are cel care se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe făgăduințele Lui, cu o credință mântuitoare.

La nivel practic: Să accepte minunea puterii re-creatoare a lui Dumnezeu prin care El ne dăruiește credința și ascultarea de voința Sa prin Duhul Sfânt.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Înțelegerea credinței care lucrează

- A. Ce diferență este între faptele făcute ca să se vadă că suntem credincioși și cele pornite din credința din inimă? Dă exemple pentru fiecare caz.
- B. Ce este dragostea adevărată și cum se manifestă?
- C. Este posibilă separarea credinței de faptele bune? Ce este credința fără fapte bune? Ce sunt faptele bune fără credință?

II. Sentimente: Primirea asigurării lui Dumnezeu

- A. Adevărat sau fals: „Cel care încearcă să fie mântuit prin păzirea Legii nu reușește să o păzească în mod real.” (Vezi Galateni 3:10.) Explică răspunsul.
- B. De ce în viața celor care au o credință adevărată faptele bune apar natural?

III. Practic: Acceptarea darului credinței active

- A. Care este diferența de ordin practic dintre convingere și credință?
- B. Explică de ce faptele bune sunt un mod de exprimare a credinței.

Rezumat: Unii separă credința de fapte, dar credința mântuitoare autentică este caracterizată de fapte bune. Noi nu putem fi mântuiți prin fapte, dar, fără ele, credința noastră este moartă. Cuvintele și faptele merg împreună, iar credința este dovedită prin fapte. Credința in-

2. Care este ideea transmisă în Iacov 2:18? Cum ne putem arăta credința prin fapte?

Iacov utilizează aici tehnica retorică clasică de demontare a unei posibile obiecții. La încercarea de a separa credința de fapte prin argumentul că este destul să ai una dintre ele, Iacov răspunde că nimeni nu poate spera să fie mântuit prin credință dacă nu face fapte corespunzătoare: „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” Ideea fundamentală este că nu orice fel de credință poate să mântuiască. Credința autentică, *mântuitoare* este cea caracterizată de fapte bune. Pe de altă parte, faptele sunt *bune* numai dacă izvorăsc din credință. Credința și faptele sunt inseparabile, nu pot exista una fără cealaltă, sunt ca două fețe ale unei monede, credința reprezentând capul sau aversul monedei, fiindcă vine prima, iar faptele reprezentând reversul monedei, întrucât vin în continuarea credinței.

3. Care este atitudinea lui Pavel față de fapte? De ce sunt faptele bune atât de importante? Efeseni 2:10; 1 Tesaloniceni 1:3; 1 Timotei 5:25; Tit 2:14.

Pavel nu era împotriva faptelor bune în sine, ci împotriva faptelor ca mijloc de mântuire (vezi Galateni 2:16). El declară că aceia care speră să fie mântuiți pe baza faptelor Legii se află sub blestem, fiindcă cine încearcă să țină Legea pentru a fi mântuit nu o ține cu adevărat (Galateni 3:10). Ascultarea este posibilă numai prin primirea darului Duhului Sfânt.

„Dacă omul nu poate să merite mântuirea prin niciuna dintre faptele sale bune, înseamnă că ea trebuie să fie în întregime prin har, primită de om ca păcătos, în virtutea faptului că o primește și crede în Isus. Este în întregime un dar fără plată. Îndreptățirea prin credință este dincolo de orice controversă. Și toată această controversă ia sfârșit imediat ce se arată clar că meritele câștigate de omul căzut, prin faptele sale bune, nu-i pot asigura niciodată viața veșnică.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 20

De ce ar trebui ca vestea aceasta (că nu ne putem câștiga singuri mântuirea) să ne motiveze să facem cât mai multe fapte bune din dragoste pentru Dumnezeu?

telectuală care nu are niciun efect asupra purtării noastre este inutilă. Faptele nu sunt doar un semn exterior al credinței, ci și manifestarea ei reală.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Iacov 2:21-26

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Faptele bune sunt orientate spre oameni și sunt un mod de a trăi credința, nu doar o emblema, ceva exterior.

Ilustrație introductivă: Pe 25 iunie 1967, pentru prima dată în istorie, 400 de milioane de oameni din 31 de țări au fost aduși laolaltă prin intermediul unei emisiuni TV transmise în direct prin satelit. Emisiunea „Lumea noastră” a durat două ore și jumătate și a avut ca invitați cântăreți din toată lumea. Trupa Beatles a interpretat o piesă care a zguduit lumea cu soluția oferită la toate problemele ei: „Este ușor. Tot ce ai nevoie este dragostea.”

Astăzi, după aproape o jumătate de secol, cuvintele acestea încă mai răsună în emisiunile radio și TV, pătrunzând chiar în lumea teologică. „Dragostea (și/sau credința) e tot ce ai nevoie”, spun unii. Alții însă îi contrazic: „Dar ce facem cu faptele?”. Astfel, străvechea problemă a modului în care suntem mântuiți continuă să stârnească polemici.

De discutat: Există situații în viață în care avem nevoie numai de dragoste? Dacă da, când anume și cum se manifestă dragostea? Există situații când avem nevoie de mai mult decât de dragoste? Dă exemple. Dar în privința mântuirii, putem spune că tot ce avem nevoie este dragostea sau avem nevoie de ceva mai mult? Explică. Ce este dragostea adevărată și cum se manifestă ea?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

În zilele apostolului Pavel, mulți conaționali de-ai săi se lăudau cu circumcizia, fiindcă era pentru ei emblema neprihănirii. Ea era dovada credinței lor în Dumnezeu, dar și a apartenenței lor la Israel (Geneza 17:10-14; Exodul 12:48). Pe de altă parte, aceasta însemna că ei nu simțeau că ar avea nevoie să creadă în Hristos sau să fie iertați prin

Dacă faptele lipsesc, nu există decât o singură cale de „a dovedi” autenticitatea credinței: conformarea cu doctrina. Dacă am convingeri corecte, atunci înseamnă că am credință, nu-i așa?

4. Citește 2 Corinteni 4:2; 1 Timotei 2:4; Iacov 5:19,20; 1 Petru 1:22 și 1 Ioan 3:18,19. Ce ne spun versetele acestea despre importanța cunoașterii adevărului?

Cunoașterea intelectuală a adevărului își are, fără niciun dubiu, locul ei, de altfel, un loc foarte important. Cu toate acestea, cunoașterea în ea însăși nu este suficientă pentru a dovedi faptul că un om are credință mântuitoare.

5. Cu privire la ce tip de credință falsă ne atrage atenția textul din Iacov 2:19?

Mărturisirea fundamentală de credință a Vechiului Testament se găsește în Deuteronomul 6:4: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.” Ea poartă numele *Shema*, fiindcă acesta este primul cuvânt cu care începe în limba ebraică, și exprimă în mod concis credința într-un singur Dumnezeu. Toate celelalte învățături biblice decurg din acest adevăr cardinal.

Dar Iacov spune că până și demonii cred în acest adevăr. Ei știu că acesta este adevărul! Și la ce le folosește faptul că știu? Ei tremură în prezența lui Dumnezeu, cum s-a întâmplat când Domnul Isus le-a poruncit să iasă din victimele lor (Marcu 3:11; 5:7).

Credința intelectuală care nu are niciun efect asupra comportamentului nostru este inutilă. Este credința pe care o au demonii implicați activ în lucrarea de a ne înșela prin doctrine false și minciuni. La fel ca pe vremea Domnului Isus, demonii îi vor încuraja pe oameni să creadă în amăgirile lor, agățându-se de plăcerea pe care o găsesc în purtarea destrăbălată și nelegiuită: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4:1).

Credința trebuie transpusă în fapte, altminteri nu este o credință mântuitoare, ci o credință a demonilor care, dacă nu i-a salvat pe ei, cum ar putea să ne salveze pe noi?

sângele Său, întrucât Dumnezeu rânduise aducerea de jertfe la templu pentru ispășirea păcatelor (Leviticul 1:4; 4:20,26,35; 5:6; 6:7 etc.).

Să ne gândim acum la felul cum ne raportăm noi, ca adventiști de ziua a șaptea, la ceea ce ne distinge pe noi, ca popor credincios. Noi păzim Sabatul de vineri, de la apusul soarelui, până sâmbătă, la apus, nu folosim tutun, alcool, droguri. De la ceea ce mâncăm până la ceea ce îmbrăcăm, noi aducem o mărturie vie despre credința noastră. Există totuși riscul de a transforma aceste practici bune și valoroase în ele însele în simple „embleme ale neprihănirii”? Cum ne putem feri de capcana transformării lor în mijloc de mântuire? Întreabă grupa despre rolul *atitudinii* în viața creștină. Există în viața creștină loc pentru a ne lăuda cu lucrurile bune pe care le facem? De ce? (Vezi Luca 17:7-10.)

Comentariu biblic

I. Sursa și scopul neprihănirii

(Revezi împreună cu grupa Iacov 2:20-26.)

Avraam, părintele evreilor, era modelul fundamental de neprihănire. Fiind „stânca” din care a fost cioplit Israel (vezi Isaia 51:1,2), el era în mod firesc autoritatea în materie de ascultare. Era răspândită ideea că circumcizia era dovada principală a faptului că mergi pe urmele lui. Totuși, în realitate, circumcizia a venit ca urmare a credinței (Romani 4:10,11).

După cum arată și Pavel, și Iacov, elementul cel mai important nu este ascultarea în sine, ci credința lui Avraam – credința că Dumnezeu avea să o facă în stare pe Sara să dea naștere fiului promis (Romani 4:19-21), credința dispusă să i-l dea înapoi pe fiul născut printr-o minune (Iacov 2:21,22), convingerea că Dumnezeu putea să îl învie din morți (Evrei 11:19). Iacov și Pavel citează același verset din Geneza pentru a argumenta această idee (Geneza 15:6; Romani 4:3 și Iacov 2:23). (Compară această perspectivă biblică cu concepția evreilor că Avraam era „tatăl” lor în Ioan 8:39.) Cuvântul grecesc utilizat în Iacov 2:20 pentru „nesocotit” este *kene*, iar sensul lui de bază este „gol”. Cele mai multe versiuni ale Bibliei îl traduc cu termeni ce fac referire la în-sușiri intelectuale („fără minte” sau „vanitos”), deși Iacov aduce aici argumente *împotriva* credinței intelectuale. El face mai probabil aluzie la omul lipsit de Duhul lui Dumnezeu și pregătit pentru posesiunea demonică.

6. Citește Iacov 2:21-24 și compară cu Romani 4:1-5,22-24. Ce se spune despre credința lui Avraam? Pe ce bază suntem socotiți neprihăniți?

Atât Iacov, cât și Pavel citează Geneza 15:6, dar par a ajunge la concluzii diferite. Potrivit lui Iacov, Avraam a fost socotit neprihănit (sau îndreptățit) prin fapte. Pavel însă în Romani 4:2 pare a nega în mod explicit această posibilitate (versetul 24).

De fapt, Pavel răspunde aici la întrebarea dacă circumcizia este o condiție pentru îndreptățire sau, altfel spus, dacă cei dintre neamuri trebuiau mai întâi să devină evrei prin circumcizie pentru a avea parte de mântuire (Romani 3:28-30). El arată că Avraam a fost socotit neprihănit pe baza credinței, nu pe baza „faptei” sale de a se circumcide, deoarece el a crezut încă înainte de aceasta. El a primit tăierea împrejur mai târziu, ca semn exterior al credinței lui lăuntrice (Romani 4:9-11). Dar faptele în ele însele nu sunt suficiente pentru a fi socotiți neprihăniți, întrucât vor fi socotiți neprihăniți numai cei ce „calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam” (Romani 4:12).

Intră cumva ideea aceasta în conflict cu cea exprimată de Iacov? Pavel folosește aceeași „dovadă” a credinței lui Avraam pe care o folosește și Iacov (Romani 4:17-21): Avraam a crezut că Dumnezeu îl putea învia pe Isaac, deoarece El „învie morții și... cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi” (versetul 17; compară cu Evrei 11:17-19). Credința mântuitoare este definită ca încredințarea deplină că „El, ce făgăduiește, poate și să îplinească” (Romani 4:21). Deci credința mântuitoare este încredințarea că Dumnezeu Se va ține de promisiunile Sale și bizuirea pe Cuvântul Său prin ascultarea de el. Faptele acestea nu sunt „ale Legii”, ci „ale credinței” sau, cum afirmă Iacov, „credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2:22).

Mulți pun accent pe importanța credinței și a faptelor, dar le privesc separat. În realitate, credința adevărată este „credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6). Faptele bune nu sunt doar semnul, ci *manifestarea* credinței. Credința în Dumnezeu care a creat tot ce există l-a motivat pe Avraam să asculte de porunca Sa de a-l aduce ca jertfă pe Isaac. Astfel, credința lui a ajuns desăvârșită prin ascultare.

Care este experiența ta în ceea ce privește modul în care faptele (sau lipsa lor) influențează credința?

Domnul Isus descrie această situație în Matei 12:43-45. Atunci când un om se hotărăște să se schimbe și să renunțe la felul său păcătos de viață (vezi parabola cu duhul necurat care părăsește un om), se creează un gol. Golul acesta trebuie umplut de Duhul lui Dumnezeu dacă se dorește ca schimbarea să fie în bine. Altminteri, consecința poate fi chiar mai rea (vezi cazul celor care au refuzat să-L primească pe Isus). Golul va fi umplut de demoni care ne vor da impresia că ne ajută să fim evlavioși: „Același duh rău care Îl ispitise pe Hristos în pustie și care avea stăpânire asupra demonizatului din Capernaum îi stăpânea și pe iudeii necredincioși. Dar, față de ei, își lua un aer de evlavie, căutând să-i înșele în ce privește motivele pentru care Îl respingeau pe Mântuitorul. Starea lor era mai deznădăjduită decât a demonizatului, deoarece ei nu simțeau nicio nevoie după Hristos și, din cauza aceasta, erau ținuți cu putere de Satana.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 256

Viața spirituală este o minune a puterii re-creatoare a lui Dumnezeu, prin care El ne dăruiește credința și ascultarea de voia Sa.

Conform Bibliei, credința ajunge desăvârșită prin faptele de ascultare. Acest lucru a fost adevărat în cazul lui Avraam și, cu atât mai mult, în dreptul Domnului Isus (Evrei 2:10; 5:8,9), pe urmele căruia trebuie să călcăm (1 Petru 2:21-24; 1 Ioan 2:6). În ce sens este stilul de viață (păzirea Sabatului, ce mâncăm și ce bem etc.) o dovadă a autenticității credinței noastre (sau a falsității ei)? Prin ce diferă aceasta de respectarea unor reguli cu scopul de a fi mântuit?

Întrebări pentru discuție

Te-ai simțit vreodată „gol” spiritual după ce ai făcut ceva împotriva conștiinței? Ce rost are să susții o doctrină corectă dacă stilul tău de viață nu este în acord cu credința ta?

De ce este ascultarea posibilă numai prin darul și lucrarea Duhului Sfânt (Romani 8:13,14; Tit 3:5-7,8)?

Discutați în grupă despre relația dintre practicarea adevărului și acceptarea călăuzirii Duhului Sfânt. Este una mai importantă decât cealaltă? Explicați. Ce se întâmplă atunci când i se dă o mai mare importanță uneia decât celeilalte?

7. Citește Iacov 2:25 și compară cu Iosua 2:1-21. Cum înțelegem acest exemplu, tot în contextul îndreptării numai prin credință?

În Evrei 11:31, locuitorii Ierihonului sunt numiți „cei răzvrățiți” sau, potrivit altor versiuni, „cei ce nu au crezut” (KJV), „cei neascultători”. Ei au ziseră despre biruințele remarcabile ale israeliților asupra madianiților și amoriților și cunoșteau prea bine puterea Dumnezeului lui Israel. Din pedeapsa trimisă de El asupra israeliților la Baal-Peor, ei au învățat despre sfințenia Sa și despre faptul că El detesta idolatria și imoralitatea. „Toate aceste evenimente le erau cunoscute locuitorilor Ierihonului și erau mulți care împărtășeau convingerea lui Rahav, chiar dacă au refuzat să asculte de ea.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 492

Rahav nu a fost salvată datorită neonestității sale, ci în ciuda acestei neonestități. Ea a crezut în Dumnezeul adevărat și a acționat în baza acestei credințe, protejând iscoadele trimise de Iosua. De asemenea, a ascultat de condițiile impuse de acești oameni: a atârnat la fereastră o funie cărămizie, semn care ne trimite cu gândul la sângele cu care au fost stropiți stâlpii ușii caselor israeliților în ziua eliberării lor din Egipt (Exodul 12:21-24). Viața lui Rahav, deși departe de a fi desăvârșită, este un model de credință care ne vorbește despre realitatea iertării și a harului lui Dumnezeu pentru toți cei dornici să pășească înainte prin credință și să lase urmările în seama Sa.

8. Ce argument final aduce Iacov pentru a ilustra relația dintre credință și fapte? Iacov 2:26

După cum trupul este doar un cadavru dacă nu are suflare de viață, tot la fel credința care nu are fapte este moartă. Mai mult, fără credință adevărată, faptele de „ascultare” pe care încercăm să le facem nu sunt decât „fapte moarte” (Evrei 6:1; 9:14), fără vreo valoare înaintea lui Dumnezeu.

O prostituată mântuită prin credință? Dacă acesta ar fi singurul exemplu de mântuire prin credință pe care l-am avea, la ce concluzii greșite am putea ajunge? Ce încurajare personală poți desprinde din acest exemplu?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Cunoașterea este importantă, dar secretul este aplicarea ei. Cunoașterea și practica merg mână în mână. La fel, credința și faptele.

Întrebări pentru meditație

Care este mai importantă: credința sau ascultarea? Poate cineva să aibă credință dacă nu ascultă? Poate să asculte fără să creadă? Adevărat sau fals: „Credința este rădăcina oricărei ascultări adevărate”?

În epistola sa către Tit, un tânăr grec credincios, Pavel explică relația dintre faptele bune, îndurarea lui Dumnezeu și mântuire.

Citește Tit 3:5,8 și răspunde la următoarele întrebări:

Noi suntem mântuiți nu pentru _____, ci pentru _____.

De ce spune Pavel în versetul 8: „Adevărat este cuvântul acesta”?

Ce vor căuta aceia care au crezut în Dumnezeu?

Ce spune Pavel că este „bine și de folos” pentru oameni?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Activitate: După cum am văzut, întregul „credință-fapte” este orientat către oameni. Domnul Isus ne invită să ne exercităm credința prin fapte care să fie o binecuvântare pentru alții. El spune:

„«*Mergi împreună cu Mine. Învăță-i pe alții împreună cu Mine. Hrănește-i pe alții împreună cu Mine. Spală picioarele altora împreună cu Mine. Și dă-Mi să mănânc. Dă-Mi apă. Îmbracă-Mă. Vizitează-Mă. Vino după Mine!*» a poruncit El.” – „If Jesus Flew Into Town Tomorrow”, *A Faith That Works.com*, <http://afaiththatworks.com>

De remarcat că acestea sunt *fapte de credință*, nu gânduri sau simțăminte. Dumnezeu Își dorește o credință care lucrează, nu o „credință” care numai gândește sau simte, oricât de sinceră și neclintită ar fi ea.

În cadrul grupei, găsiți cât mai multe modalități prin care puteți pune credința la lucru. Observați cuvintele subliniate din citatul de mai sus și luați-le pe rând: Alături de cine poți *merge* săptămâna aceasta? Cine are nevoie de *învățătură* despre Isus – poate copiii de la Școala de Sabat? Cine are nevoie de *alimente*? Împreună cu cine poți participa la serviciul *spălării picioarelor* la următoarea Cină? Cum îi poți *da* cuiva apă curată? Cu ce îl poți *îmbrăca*? Când *ai vizitat* ultima dată pe cineva care nu a mai venit la biserică în ultima vreme sau care se află la spital sau în închisoare? Domnul Isus ne îndeamnă să călcăm pe urmele Sale!

„Când eul este dat cu totul la o parte, poți obține o experiență nouă și bogată; în timp ce stai adânc plecat la piciorul crucii, vei discerne nedesăvârșirile tale și, în timp ce privești la virtuțile lui Hristos, eul va deveni neînsemnat.

Hristos îi va apărea ochiului clarvăzător ca fiind desăvârșirea frumoșiei atrăgătoare; atunci tiparul Său se va afla asupra minții și inimii și va fi dezvăluit în caracter. Modelul gândului divin ar trebui imprimat în inimă și manifestat în viață. Vino la Isus cu nevoia ta, roagă-te cu credință vie, prinde-te de mâna puterii divine, crede, numai crede și vei vedea mântuirea lui Dumnezeu. Dacă vei accepta să fii învățat, Dumnezeu te va învăța; dacă vei accepta călăuzire, El te va conduce la izvoarele de apă vie.” – Ellen G. White, *Testimonies to Southern Africa*, p. 26

Întrebări pentru discuție

1. Recitește Iacov capitoul 2 de la început până la sfârșit, fără să te oprești. Care este aici mesajul esențial pentru aceia care se încred numai în meritele neprihănirii Domnului Hristos pentru mântuire?
2. Unii susțin că Iacov vorbește despre credință și fapte fără să facă referire la Pavel și că ar trebui să interpretăm spusele lui separat. De ce este greșită această idee? De ce este important, mai ales în acest caz, să ținem seama de alte texte pe aceeași temă? Să nu uităm că, în toiul Reformei protestante, apologeții catolici au apelat în repetate rânduri la Epistola lui Iacov pentru a apăra poziția Bisericii Catolice. Ce ne spune acest fapt despre cât de important este să ne clădim doctrinele pe toate textele biblice pe care le avem la dispoziție?
3. S-a afirmat de multe ori că trebuie să păstrăm echilibrul între credință și fapte. În lumina studiului din această săptămână, te poți declara de acord cu această afirmație? Discutați în cadrul grupei.
4. De ce nu se găsește în Epistola lui Iacov (și nici în restul cărților din Noul Testament) nicio menționare a lipsei de credință care a avut ca urmare aducerea pe lume a lui Ismael și nicio menționare a minciunii lui Rahav? Ce ne spune faptul acesta despre ce înseamnă să fii „îmbrăcat” în neprihănirea Domnului Hristos?

6. Văd prin credință

M-am născut într-o familie foarte săracă din Columbia, undeva la nord de orașul Medellín. Am avut o viață grea. Satul nu are o sursă bună de apă, nici electricitate, nici telefon. Casele sunt făcute din pământ și bambus, singurele materiale de construcție. Cine trece pe lângă sat se întreabă cum supraviețuim. Nu cunoaștem altceva decât foamea, munca grea și boala. De pe la unsprezece ani, am început să muncesc. Culegeam cartofi dulci și banane de gătit sau duceam vacile la păscut.

Într-un an, s-a răspândit în satul nostru o boală grea. Era contagioasă și medicii nu au vrut să vină să ne trateze. M-am îmbolnăvit și eu, dar mi-a trecut. Doar că nu mai vedeam bine – totul căpătase o culoare gălbuie și apoi tot mai stearsă, până când n-am mai văzut deloc. Am învățat să mă orientez după sunete. Ascultând emisiuni la televizorul cu baterii al unchiului meu, am aflat că, în alte locuri, viața nu era atât de grea. Asta mă făcea și mai nefericit. Dar mama mea era adventistă și avea o credință puternică. Ea m-a învățat să mă încred în Dumnezeu. La cincisprezece ani, doi ani după ce orbisem, m-am botezat.

M-am înscris la o școală pentru copii cu dizabilități de vedere și, după șase luni, m-am întors la școala normală. Mi-a luat mai mult timp să termin școala, dar nu am renunțat. Vara lucram ca evanghelist cu literatură. Vărul meu mă conducea și eu le vorbeam oamenilor despre speranța pe care o pot găsi în Domnul Isus. Am ales cartierele sărace – acolo sunt mulți oameni care au nevoie de Dumnezeu și de o speranță. Ei cumpărau cărți de la mine și se bucurau să mă poată ajuta astfel.

În copilărie, am suferit din cauza foamei, apoi, odată cu orbirea, am devenit și mai mânios. Am fost la mai mulți medici, am făcut și o operație, dar tot nu mi-am recăpătat vederea!

Astăzi însă, văd prin credință. Cred în Dumnezeu și știu că El nu ne garantează o viață ușoară, dar ne promite să meargă alături de noi aici, pe pământ, și, dacă suntem credincioși, El ne garantează viața veșnică.

Mai multe persoane au vrut să studieze Biblia împreună cu mine, ca să-L cunoască pe Isus și puterea Sa. Dacă trebuie să fiu orb ca să-i câștig pe alții pentru Hristos, sunt mai mult decât dornic să fiu un bun exemplu, astfel încât alții să Îl poată vedea pe Isus prin credința mea!

Când a dat această mărturie, Victor Vergara era student în anul II la Teologie, la Universitatea Adventistă din Columbia.